

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/49/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4324010717
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Libantová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4324010717.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Libantovej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanej A. A., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej A. A. proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 14.05.2025, sp. zn. 1T/32/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 8. októbra 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej A. A. z a m i e t a , pretože zistil, že nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovanú Noemi Nacsá (ďalej len obžalovaná) vinnou zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase o XX:XX h viedla ako vodička osobné motorové vozidlo značky B. C., evidenčné číslo D. po ceste E. smerom od obce F. na obec G. H., pričom v ľavotočivej zákrute v kilometri 50,76 cesty E. vyšla s vozidlom mimo cestu vpravo, kde narazila prednou časťou vozidla do svahu priekopy, následne sa vozidlo prevrátilo a bolo vymrštené späť na cestu, kde zostalo stáť prevrátané na strechu v protismere jej jazdy, napriek tomu, že motorové vozidlo viedla v čase, kedy mala uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu uložený trestným rozkazom Okresného súdu Komárno pod číslom 1T/48/2023 zo dňa 30.05.2023 na dobu 36 (tridsaťšesť) mesiacov, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.06.2023.

Súd I. stupňa za to uložil obžalovanej podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň jej podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 4 (štyri) roky.

Vzhľadom na prijaté vyhlásenie obžalovanej, že sa cíti byť vinná zo skutku uvedeného v obžalobe, kladné odpovede na položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por., vykonával súd I. stupňa dokazovanie len ohľadom skutočností, týkajúcich sa ukladaného trestu. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa poukázal na trestný rozkaz Okresného súdu Komárno zo dňa 29.04.2023 sp. zn. 0T/20/2023, ktorým bola obžalovaná uznaná vinnou z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a bol jej uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 30 mesiacov, pre skutok, ktorého sa dopustila dňa XX.XX.XXXX. Ďalším trestným rozkazom Okresného súdu Komárno zo dňa 30.05.2023 sp. zn. 1T/48/2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 13.06.2023 bola obžalovaná uznaná vinnou z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm.

d/ Tr. zák. a bol jej uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 3 roky, pre dva dielčie skutky, ktorých sa dopustila v dňoch XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX, za súčasného zrušenia výroku o treste z vyššie uvedeného trestného rozkazu. Taktiež poukázal na rozhodnutia o priestupkoch Okresného riaditeľstva PZ, ODI v Komárne zo dňa 12.09.2022 a 17.05.2023 ktorými bola obžalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, keď dňa XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX viedla motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, za čo jej bola uložená pokuta vo výške 450 eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 20 mesiacov, ako i pokuta vo výške 300 eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov. Zároveň uviedol, že obžalovaná nemá evidované žiadne vodičské oprávnenia a z výpisu ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že obžalovaná bola v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX celkovo 3-krát priestupkovo postihovaná a 2-krát sa dostala do rozporu s trestným zákonom.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu vychádzal z kritérií uvedených v § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., prihliadol na poľahčujúcu okolnosť – priznanie sa k trestnej činnosti, jej úprimné oľutovanie a priťažujúcu okolnosť – predchádzajúce odsúdenie vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/48/2023, zároveň na osobné pomery a možnosti nápravy obžalovanej, ako aj na okolnosti spáchania skutku, pričom dospel k záveru, že účel trestu bude u obžalovanej splnený len uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, pretože doterajší trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu za rovnakú trestnú činnosť nemal na obžalovanú dostatočný prevýchovný vplyv. Uviedol, že zohľadnil hlavne skutočnosť, že sa opakovane dopúšťala výlučne rovnakej, najskôr priestupkovej a následne aj trestnej činnosti, keď ako osoba nevlastniaca vodičské oprávnenie opakovane viedla osobné motorové vozidlo, navyše počas plynutia skúšobnej doby za rovnakú trestnú činnosť, keď skúšobná doba z trestného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/48/2023 jej plynie od 13.06.2023 do 13.06.2025. Konštatoval, že v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, teda prakticky v priebehu jedného roka sa obžalovaná dopustila troch priestupkov na úseku dopravy a v neposlednom rade uviedol, že čiastkového skutku zo dňa XX.XX.XXXX, ako aj predmetného skutku sa dopustila pod vplyvom alkoholu, keď dňa XX.XX.XXXX mala 0,97% alkoholu v krvi a dňa XX.XX.XXXX o XX:XX hod., teda 42 minút po spáchaní skutku z predmetného rozsudku, mala 0,41% alkoholu v krvi.

Záverom uviedol, že za primeraný a zodpovedajúci zákonu považoval trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, pre výkon ktorého obžalovanú zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia v kombinácii s prísnejším trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 4 roky, nakoľko sa predmetnej činnosti dopustila v súvislosti s vedením motorového vozidla.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podala odvolanie obžalovaná.

V písomných dôvodoch odvolania, prostredníctvom obhajcu uviedla, že sa nemôže stotožniť s trestami, ktoré jej boli uložené, nakoľko ich považuje za nespravodlivé a nezákonné a uložený trest vo výmere 4 mesiace je absolútne v rozpore so zásadami ukladania trestov ustanovených v Trestnom zákone. Mala za to, že uložené tresty nemôžu prejsť testom proporcionality, ktoré je ako nevyhnutné kritérium potrebné aplikovať pri každom zásahu do základných práv a slobôd osôb, najmä v danom prípade, do práva na osobnú slobodu, ktorá je zakotvená aj v Ústave SR a poukázala takisto na ustanovenia § 49, resp. § 51 Tr. zák. nakoľko s prihliadnutím na tieto ustanovenia je viac než zrejmé, že v danom prípade neobstojí nepodmienečný trest odňatia slobody, teda bez jeho podmieneného odkladu. Taktiež poukázala na to, že samotné odôvodnenie uloženia oboch trestov považuje za mimoriadne nedostatočné v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. a namietala, že poukázať len na predošlé postihy, resp. odsúdenie, nemožno považovať za dostatočne odôvodnené rozhodnutie, nakoľko nie je z neho zrejmé, na základe čoho dospel k záveru, že sú odôvodnené tresty, ktoré jej uložil a prečo nemožno v danom prípade uložiť miernejšie výmery trestov, resp. podmienne odložiť trest odňatia slobody. Poukázala na ustanovenie § 2 ods. 2 Tr. por. a čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

Navrhla, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu I. stupňa v rozsahu výrokoch o trestoch a aby vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Verejné zasadnutie krajského súdu bolo vykonané v neprítomnosti obžalovanej v zmysle ustanovenia § 293 ods. 5 Tr. por.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí krajského súdu nad rámec písomných dôvodov podaného odvolania nič neuviedol, ani ich nedoplnil a navrhol odvolaniu obžalovanej vyhovieť tak, ako je uvedené v písomných dôvodoch odvolania, alternatívne navrhol, aby odvolací súd uložil obžalovanej podmienený trest odňatia slobody.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že odvolanie nepovažuje za dôvodné a má za to, že uložiť obžalovanej iný, ako nepodmienečný trest odňatia slobody, by bolo v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 Tr. zák. s tým, že trest uložený v podstate pri spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby, rozhodne nemožno považovať za neprimerane prísny a to najmä s poukazom na to, že obžalovaná v minulosti nerešpektovala nielen zákon, ale aj uložené tresty. Za neprimerane prísny preto nepovažoval ani trest zákazu činnosti, ktorý je v podstate iba o rok vyšší ako skorší trest zákazu činnosti, ktorý obžalovaná nerešpektovala. Navrhol preto odvolanie podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou – obžalovanou, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ zákaz zmeny k horšiemu (pretože odvolanie v neprospech obžalovanej prokurátor nepodal) a zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a oboznámení sa s námietkami uvádzanými v písomných dôvodoch odvolania obžalovanej odvolací súd zistil, že súd I. stupňa prijal vyhlásenie obžalovanej že je vinná zo skutku uvedeného v obžalobe, odpovedala na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por. kladne a po stanovisku prokurátora, ktorý navrhol prijať vyhlásenie obžalovanej, vykonával dokazovanie len ohľadne skutočností týkajúcich sa ukladania trestu.

Pre úplnosť odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste procesne správne a v rozsahu dostatočnom na spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

Čo sa týka odvolaním napadnutého výroku o ukladanom treste, je potrebné uviesť, že súd I. stupňa vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Tr. zák. a správne prihliadal na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovanej, jej pomery a možnosť jej nápravy.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov pokiaľ ide o ukladanie trestu, a to v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., s ktorými sa aj odvolací súd stotožňuje, pričom dodržal všetky zásady ukladania trestov uvedené v § 34 Tr. zák., a preto odvolací súd na úvahy súdu I. stupňa, ako na správne, v podrobnostiach plne poukazuje.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukázal na osobu obžalovanej, ako osobu, ktorá sa opakovane dopúšťala výlučne rovnakej, najskôr priestupkovej a následne aj trestnej činnosti, keď ako osoba nevlastniaca vodičské oprávnenie, viedla osobné motorové vozidlo, navyše počas plynutia skúšobnej doby za rovnakú trestnú činnosť. Rovnako aj odvolací súd upriamuje pozornosť na výpis z evidencie priestupkov a taktiež i na odpis registra trestov obžalovanej, z ktorých jednoznačne vyplýva, že obžalovaná napriek predchádzajúcim trestom, pokračovala v protiprávnej činnosti a dokonca aj napriek tomu, že nie je držiteľkou vodičského oprávnenia, opakovane porušila aj predchádzajúce zákazy činnosti. Za potrebné považoval odvolací súd upriamiť pozornosť na to, že opakovane uložený zákaz činnosti nebol obžalovanou rešpektovaný a popri podmienenom treste stratil voči obžalovanej efektívnosť, čím bola odôvodnená potreba pristúpiť k represívnejšiemu trestu a to nepodmienečnému trestu odňatia slobody.

Aj odvolací súd pri osobe obžalovanej zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti, ako i jednej priťažujúcej okolnosti a tým splnenie podmienok na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako i trestu zákazu činnosti. I keď súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že prihliadol na priťažujúcu okolnosť – predchádzajúce odsúdenie vo veci sp. zn. 1T/48/2023, odvolací súd s jeho argumentáciou, ktorú namietala i obžalovaná, nemôže súhlasiť. Na priťažujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 37 písm. m/ Tr. zák. bolo možné prihliadnuť iba s konštatovaním a poukázaním na predchádzajúce odsúdenie sp. zn. 0T/20/2023, pretože odsúdenie vo veci sp. zn. 1T/48/2023

bolo priamo súčasťou prejednávaneho skutku. Avšak, aj keď je predchádzajúce odsúdenie formálne súčasťou skutku, môže mať význam z hľadiska hodnotenia miery závažnosti konania páchatela v konkrétnom prípade (viď R 55/2001). I odvolací súd zohľadnil predchádzajúce odsúdenie len v rámci hodnotenia osobnosti obžalovanej a opakovania konania, keďže sa dopúšťala identického konania aj po právoplatnom odsúdení.

Rovnako, ako i súd I. stupňa, nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by odôvodňovali podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody v zmysle ustanovenia § 49 Tr. zák., resp. podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v zmysle § 51 Tr. zák., na ktoré zákonné ustanovenia poukázala aj obžalovaná v odôvodnení odvolania. Uloženie podmieneného trestu by v prípade obžalovanej nevedlo k naplneniu účelu trestu, pretože obžalovaná už viackrát preukázala, že miernejšie tresty nerešpektuje.

Odvolací súd ohľadne námietok obžalovanej voči uloženým trestom poukazuje na účel trestu v zmysle § 34 Tr. zák. – nielen napravenie páchatela, ale aj ochrana spoločnosti a výchovné pôsobenie. Obžalovaná sa dopustila trestného činu vedome, opakovane a v rozpore s predchádzajúcimi rozhodnutiami súdu. Práve opakovanie trestnej činnosti rovnakého druhu poukazuje na to, že doteraz ukladané miernejšie tresty neplnili účel, a preto bol nevyhnutný prísnejší trest. Uložený trest súdom I. stupňa pri dolnej hranici trestnej sadzby, rešpektuje individualizáciu, nepresahuje mieru nevyhnutnú na splnenie preventívneho účelu a súd I. stupňa zväžil zistenú priťažujúcu i poľahčujúcu okolnosť. Zásada proporcionality, taktiež namietaná obžalovanou, bola rešpektovaná tým, že súd I. stupňa nevychádzal len z formálneho trestného činu, ale aj z jeho závažnosti, motivácie obžalovanej a hlavne jej doterajšieho postoja k právnemu poriadku Slovenskej republiky. Zásada proporcionality chráni aj verejnosť pred recidivujúcim správaním, nakoľko ak páchatel nerešpektuje súdne rozhodnutia a opakovane porušuje zákony, potom verejný záujem na ochrane právného poriadku prevažuje nad individuálnym záujmom obžalovanej na miernejšom postihu, čiže proporcionality neznamená len ochranu obžalovanej pred tvrdosťou trestu, ale aj ochranu spoločnosti pred recidívou.

Správne súd I. stupňa zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu, najmä opakované porušenie súdom uloženého zákazu činnosti, vedomé a úmyselné konanie obžalovanej napriek predchádzajúcim sankciám, pričom jej správanie vykazuje znaky rezistencie voči miernejším formám trestu.

Čo sa týka uloženia trestu zákazu činnosti, skutočnosť, že predchádzajúce zákazy činnosti obžalovaná opakovane porušila, neznamená, že tento trest je neprimeraný, práve naopak, je nevyhnutný, pretože signalizuje pretrvávajúcu nebezpečnosť obžalovanej vo vzťahu k vedeniu vozidiel. Zároveň dĺžka zákazu činnosti je v súlade s potrebou ochrany spoločnosti pred ďalším protiprávnym konaním zo strany obžalovanej. Záujem spoločnosti na dodržiavaní právoplatných rozhodnutí a bezpečnosti cestnej premávky má prednosť pred záujmom obžalovanej na miernejšom postihu, najmä, ak predchádzajúce miernejšie tresty nebol účinné.

Možno preto konštatovať, že súdom I. stupňa uložený trest obžalovanej bol primeraný závažnosti konania, osobe obžalovanej a nevybočil z medzí ustanovených zákonom. Námietky obžalovanej preto odvolací súd považoval za nedôvodné.

Záverom odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na podrobné odôvodnenie súdu I. stupňa ohľadne uloženia trestu odňatia slobody a sumarizuje, že skutočnosti namietané obžalovanou ani odvolací súd nepovažoval samé o sebe, ani vo vzájomnej súvislosti za také, ktoré by mohli odôvodňovať iné, podmienené odloženie trestu odňatia slobody, resp. uloženie podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom. Súdom I. stupňa uložený obžalovanej nepodmienečný trest odňatia slobody v spojení s trestom zákazu činnosti plne v súlade s účelom trestu, zásadou individualizácie a proporcionality a uložené tresty odvolací súd nepovažuje za neprimerané, ale naopak, sú nevyhnutnou reakciou na recidivujúce konanie obžalovanej.

Súd I. stupňa zároveň správne a zákonne rozhodol o spôsobe výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody z hľadiska vonkajšej diferenciacie podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., keď obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku nebola vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

S poukazom na všetky hore uvedené skutočnosti odvolací súd zamietol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.